

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 30 października 2024 r.

Pozycja 94

POSTANOWIENIE

z dnia 22 października 2024 r.

Sygn. akt P 4/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska – przewodniczący
Zbigniew Jędrzejewski
Krystyna Pawłowicz
Justyn Piskorski – sprawozdawca
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 października 2024 r., pytania prawnego Sądu Rejonowego w Chojnicach:

czy art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 541), w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 178a § 1 kodeksu karnego, jest zgodny z art. 10 w związku z art. 175 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. Sąd Rejonowy w Chojnicach II Wydział Karny (dalej: sąd pytający) postanowieniem z 18 stycznia 2017 r. (sygn. akt II K 772/15) przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, czy art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. nr 88, poz. 553, ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 541), w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 178a § 1 k.k., jest zgodny z art. 10 w związku z art. 175 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 Konstytucji.

1.1. Pytanie powstało na gruncie następującego stanu faktycznego: oskarżony, skazany uprzednio wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z 27 września 2012 r. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości (stężenie alkoholu wynosiło 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Oskarżyciel publiczny wniósł o uznanie oskarżonego za winnego popełnionego czynu i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz środków karnych w postaci świadczenia pieniężnego i dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd pytający wskazał, że rozstrzygnięcie sprawy zależy od udzielenia odpowiedzi przez Trybunał Konstytucyjny. W razie uznania przez sąd pytający, że oskarżony jest winny zarzucanego czynu, na podstawie przepisu objętego pytaniem prawnym będzie on zobligowany do orzeczenia środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd ograniczył swoje wątpliwości w zakresie art. 42 § 3 k.k. do sytuacji, w której sąd zobligowany jest orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4. w związku z art. 178a § 1 k.k.

1.2. Sąd pytający w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że ustawodawca w zakwestionowanym przepisie zastosował sankcję bezwzględnie oznaczoną, wyłączając możliwość stosowania sędziowskiego wymiaru kary i jej miarkowania stosownie do zasad wyrażonych w art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania w granicach przewidzianych ustawą. W ocenie sądu pytającego, takie ukształtowanie sankcji karnej jest sprzeczne z zasadą trójpodziału władzy wyrażoną w art. 10 ust. 1 Konstytucji i narusza zasadę wymierzania sprawiedliwości przez sądy, wynikającą z art. 175 ust. 1 Konstytucji. Jak wskazał sąd pytający, „[w] przypadku sankcji bezwzględnie oznaczonej, rola sądu i sędziego sprowadza się tylko do subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod obowiązującą normę prawa karnego, z automatyczną koniecznością orzeczenia kary lub środka karnego (...)”. Nie dochodzi tym samym, zdaniem sądu pytającego, do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sąd w zakresie określenia sankcji. Rolę tę przejmują ustawodawca, który nie posiada uprawnienia do odnoszenia się indywidualnie do sytuacji konkretnej osoby oskarżonej o popełnienie przestępstwa.

1.3. W kwestii zarzutu niezgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, sąd pytający wskazał, że sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w art. 45 Konstytucji, oznacza także zastosowanie sankcji karnej w oparciu o dyrektywy wyrażone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd pytający zaznaczył, że sankcja karna nie może w szczególności przekraczać stopnia winy sprawcy, co może mieć miejsce w wypadku sankcji bezwzględnie oznaczonej. Ustalenie stopnia winy sprawcy jest wyłączną kompetencją wymiaru sprawiedliwości i nie może zostać zastąpione przez normę o charakterze generalnym i abstrakcyjnym.

1.4. Ponadto sąd pytający dopatrywał się również niezgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Zdaniem sądu pytającego, jedną z podstawowych wolności obywatelskich jest wolność przemieszczania się. Osoba, wobec której orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zostaje w istotny sposób ograniczona w zakresie zdolności przemieszczania się i tym samym doznaje w tym zakresie poważnego uszczerbku.

1.5. Sąd pytający podniósł również, że art. 42 § 3 k.k. przewiduje obligatoryjne dożywotnie orzeczenie środka karnego zarówno wobec sprawców poważnych przestępstw materialnych (skutkowych), jak i wobec sprawcy przestępstw formalnych (bezsutkowych), opisanych w art. 178a § 1 i 4 k.k. Ustawodawca zrównał zatem status przestępstw skutkujących śmiercią lub ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu innej osoby z przestępstwem, które nie naru-

szyło bezpośrednio dobra prawnego żadnej osoby. Ponadto sąd pytający zauważył, że konsekwencją orzeczenia takiego środka karnego będzie również brak zatarcia skazania, nie może ono bowiem nastąpić przed wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem wykonania środka karnego. Sąd przypomniał, że osoba, która dopuściła się popełnienia czynów przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie będąc w stanie nietrzeźwości nie musi zostać ukarana dożywotnim zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, nawet w wypadku, gdy popełniła ciężkie przestępstwo, jak na przykład nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, którego skutkiem jest śmierć innej osoby (art. 177 § 2 k.k.).

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 8 lutego 2017 r. pytanie prawne zostało połączone do wspólnego rozpoznania z pytaniem prawnym o sygn. P 3/17 z uwagi na tożsamość przedmiotu pytania prawnego.

3. W piśmie z 6 marca 2017 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował, że nie zgłasza udziału w sprawie.

4. W piśmie z 20 kwietnia 2017 r. Prokurator Generalny przedstawił stanowisko dotyczące spraw o sygn. P 3/17 i P 4/17. W zakresie rozpoznawanej sprawy wniósł o uznanie, że art. 42 § 3 k.k. w zakresie, w jakim zobowiązuje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 178a § 1 k.k., jest zgodny z art. 10 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 1 i w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji, a ponadto o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej u.o.t.p.TK) z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

4.1. W kwestii zarzutu niezgodności art. 42 § 3 k.k. z przywołanymi przez sąd pytający wzorcami Prokurator Generalny zwrócił uwagę, że przepis nie uniemożliwia sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez właściwy sąd. Prokurator Generalny zaznaczył, że zakaz prowadzenia pojazdu, o którym mowa w art. 42 § 3 k.k., ma charakter względnie obligatoryjny. Sąd może zatem odstąpić od jego orzekania, jeżeli zajdzie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Prokurator Generalny zaznaczył, że „[w] każdym przypadku sąd ma bowiem obowiązek dokonać stosownych ustaleń i ocen, czy możliwe jest orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a po orzeczeniu tego zakazu istnieją prawne możliwości jego złagodzenia w określonych warunkach przez sąd”.

5. W piśmie z 14 września 2017 r. Marszałek Sejmu przedstawił łączne stanowisko Sejmu w sprawach o sygn. P 3/17 i P 4/17. W odniesieniu do art. 42 § 3 k.k. wniósł o stwierdzenie, że przepis ten w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 178a § 1 k.k., nie jest niezgodny z art. 52 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz jest zgodny z art. 10 w związku z art. 175 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

5.1. Wobec zarzutu obejmującego jako wzorzec kontroli art. 31 ust. 3 Konstytucji Marszałek Sejmu przyjął, że należy dokonać jego rekonstrukcji, kierując się zasadą *falsa demonstratio non nocet*. Tym samym poprawnym wzorcem kontroli powinien być art. 52 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie Marszałek Sejmu zaznaczył, iż wzorzec taki jest nieadekwatny do określonego przedmiotu kontroli. Przepisy prawa o ruchu drogo-

wym nie chronią bowiem realizacji wolności poruszania się w konstytucyjnym rozumieniu. Konstytucyjna wolność dotyczy bowiem wyłącznie prawa do swobodnego wyboru i zmiany miejsca zamieszkania, nie zaś prawa poruszania się po drogach publicznych. W związku z powyższym, Marszałek Sejmu wniósł o uznanie, że zaskarżony przepis w oznaczonym przez sąd pytający zakresie nie jest niezgodny z art. 52 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

5.2. Co do zarzutu zakresowej niezgodności art. 42 § 3 k.k. z art. 10 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 1 Konstytucji, Marszałek Sejmu wskazał, że przepisy te stanowią „element prowadzenia przez ustawodawcę polityki kryminalnej, zmierzającej do zapobiegania i zwalczania za pomocą instrumentów karnoprawnych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a zwłaszcza tych z nich, które są popełniane w stanie nietrzeźwości”. Zaznaczył również, że ukaranie sprawcy przez wymierzenie mu określonego w przepisach środka karnego nie jest czynnością automatyczną. Przede wszystkim przez posłużenie się w art. 42 § 3 k.k. zwrotem „chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami” obligatoryjność orzeczenia zakazu staje się względna, sąd zaś ma możliwość odstąpienia od orzeczenia środka karnego dożywotnio. Marszałek Sejmu zaznaczył, że praktyka orzecznicza zmierza do znacznego rozszerzenia tej wyjątkowej okoliczności.

6. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 r. niniejszą sprawę wydzielono ze sprawy o sygn. P 3/17.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przesłanki dopuszczalności pytania prawnego.

1.1. Zgodnie z art. 193 Konstytucji, „[k]ażdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem”. Unormowanie to znajduje swoje odzwierciedlenie również w art. 52 i art. 60 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Powyższe przepisy wyrażają przesłanki warunkujące skuteczność wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania pytania prawnego przez Trybunał Konstytucyjny. Przesłanki te zostały szczegółowo wyjaśnione w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (zob. np. postanowienie z 27 marca 2009 r., sygn. P 10/09, OTK ZU nr 3/A/2009, poz. 40). Pytanie prawne powinno zatem spełniać łącznie następujące przesłanki: 1) podmiotową – z pytaniem prawnym może wystąpić tylko sąd, 2) przedmiotową – przedmiotem pytania prawnego może być tylko akt normatywny oraz 3) funkcjonalną – musi zachodzić związek między orzeczeniem Trybunału a sprawą rozpoznawaną przez sąd, na tle której sąd zadał pytanie prawne. Wyraża się on w zależności o charakterze bezpośrednim, merytorycznym i prawnie istotnym (zob. postanowienie TK z 30 czerwca 2009 r., sygn. P 34/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 101 i powołane tam orzecznictwo). Niespełnienie którejkolwiek z przesłanek kontroli w trybie pytania prawnego stanowi przeszkodę formalną w prowadzeniu merytorycznego badania konstytucyjności zaskarżonych norm. W takim wypadku powstaje konieczność umorzenia postępowania ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku (zob. postanowienie TK z 3 marca 2009 r., sygn. P 63/08, OTK ZU nr 3/A/2009, poz. 31).

1.2. Sąd Rejonowy w Chojnicach (dalej: sąd pytający) jest sądem w rozumieniu art. 193 Konstytucji.

1.3. Przedmiotem pytania prawnego wyrażonego w postanowieniu z 18 stycznia 2017 r. (sygn. akt II K 772/15) był art. 42 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17; dalej: k.k.), w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 541; dalej: ustawa z 20 marca 2015 r.), w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 w związku z art. 178a § 1 k.k.

2. Znaczenie wyroku z 4 czerwca 2024 r. o sygn. SK 22/21 (OTK ZU A/2024, poz. 61).

2.1. Trybunał zwrócił uwagę, że chociaż takie skonstruowanie przedmiotu kontroli wypełnia przesłankę funkcjonalną pytania prawnego, to w wyroku o sygn. SK 22/21 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 42 § 3 k.k., w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z 20 marca 2015 r., w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 3 Konstytucji.

W kontekście powyższego należało zatem rozważyć, czy w niniejszej sprawie nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa wynikająca z zasady *ne bis in idem*.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, jeżeli ten sam przepis został już wcześniej zakwestionowany przez inny podmiot w oparciu o te same zarzuty niezgodności z Konstytucją (a zatem w razie zaistnienia tożsamości przedmiotowej), ma zastosowanie zasada *ne bis in idem*, czyli zakaz ponownego orzekania o tym samym (w tej samej sprawie). Jest on instytucją wykształconą w orzecznictwie TK i doktrynie prawnej, w celu zapewnienia stabilizacji sytuacji powstałych w wyniku orzeczenia ostatecznego jako formalnie prawomocnego (zob. np. postanowienia z: 11 grudnia 2019 r., sygn. SK 11/19, OTK ZU A/2019, poz. 72; 15 grudnia 2020 r., sygn. SK 80/19, OTK ZU A/2020, poz. 72). Istotne znaczenie dla stwierdzenia, czy w sprawie aktualizuje się zakaz wynikający z zasady *ne bis in idem*, ma przy tym treść podniesionego zarzutu oraz zakres wzorców kontroli. Trybunał Konstytucyjny, co do zasady, przyjmuje, że zaistnienie przesłanki *ne bis in idem* powoduje konieczność umorzenia postępowania z uwagi na zbędność wydania wyroku (art. 59 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

2.2. W niniejszej sprawie wzorcami kontroli sąd pytający uczynił art. 10 w związku z art. 175 ust. 1, art. 31 ust. 3 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji. Tym samym zakres kontroli sprawia wrażenie szerszego niż w wypadku wyroku o sygn. SK 22/21. Lektura uzasadnienia tego wyroku pozwala jednak na ustalenie, że z uwagi na obszerność wzorca w postaci art. 45 ust. 1 Konstytucji zakres oceny Trybunału był o wiele szerszy i objął również argumenty tożsame z zaprezentowanymi przez sąd pytający w niniejszej sprawie – również względem art. 10 i art. 175 ust. 1 Konstytucji.

Powyższe przepisy Konstytucji, chociaż nie zostały przez Trybunał uznane w tamtej sprawie za adekwatne wzorce kontroli, były również przywoływane w tym charakterze w treści skargi konstytucyjnej. Z tego też względu w uzasadnieniu wyroku o sygn. SK 22/21 Trybunał wskazał, że w odniesieniu do skargi konstytucyjnej „wzorce w postaci art. 10 ust. 1, art. 173 i art. 175 ust. 1 Konstytucji, podobnie jak wszystkie przepisy rozdziału VIII Konstytucji zatytułowanym «Sądy i Trybunały» nie statuuja żadnych praw czy wolności, ani też nie określają obowiązków jednostek. Z tego też względu nie mogą stanowić wzorca kontroli w sprawie inicjowanej w trybie, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji”. Równocześnie

podkreślił, że „normy wyrażone w art. 10 ust. 1, art. 173 i art. 175, a także w innych przepisach rozdziału VIII Konstytucji, stanowią immanentne składniki prawa do sądu wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Ocena realizacji tego prawa z punktu widzenia skarżącego musi uwzględniać wszystkie aspekty prawa do sądu. Art. 45 Konstytucji nie stanowi bowiem abstrakcyjnego prawa, ale prawo do sądu będącego organem charakteryzującym się wszystkimi przymiotami opisanymi w Konstytucji, łącznie z niezawisłością sędziowską, wyłącznością sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez organy władzy sądowniczej oraz zapewnieniem tym organom warunków do wykonywania tych czynności. Nie ma zatem konieczności, aby skarżący – powołując się na przymioty sądów opisane w przepisach Konstytucji – wskazywał wzorce kontroli inne niż art. 45 ust. 1 Konstytucji. Ich wskazanie w uzasadnieniu może oczywiście mieć na celu wzmocnienie argumentacji oraz poparcie zarzutu głównego i z tego punktu widzenia stanowi niewątpliwie wartość dodaną prezentowanej argumentacji. (...) Nie stanowią one jednak, inaczej niż w wypadku pytania prawnego, adekwatnego wzorca kontroli w sprawach ze skargi konstytucyjnej opartej na zarzucie naruszenia prawa do sądu, mimo że opisują dokładnie to samo zagadnienie co art. 45 ust. 1 Konstytucji. Przepisy rozdziału VIII Konstytucji stanowią jego konkretyzację. Podobnie treść art. 10 Konstytucji implikuje, że opisane w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo do sądu oznacza prawo do odwołania się do organu posiadającego kompetencję do wykonywania władzy sądenia, która nie może zostać przejęta przez organy należące do władzy ustawodawczej czy wykonawczej”. W uzasadnieniu Trybunał szeroko odnosił się również do kwestii dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary wyrażonych w art. 53 § 1 k.k.

Należy przy tym mieć również na uwadze, że art. 10 i art. 175 Konstytucji, chociaż nie zostały przez Trybunał uznane w tamtej sprawie za adekwatne wzorce kontroli, były również przywoływane przez skarżącego w tym charakterze, a argumentacja, jaką wskazywał na poparcie tych zarzutów – zbliżona do zaprezentowanej przez sąd pytający w niniejszej sprawie – została przez Trybunał uwzględniona jako argumenty przemawiające za poparciem tezy o niezgodności przedmiotu kontroli z wyrażonym w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawem do sądu.

2.3. Tym samym należało przyjąć, że w wyroku o sygn. SK 22/21 Trybunał dokonał już analizy art. 42 § 3 k.k. z punktu widzenia zgodności z wzorcami kontroli tożsamymi ze wskazanymi przez sąd pytający. Zarzuty sądu pytającego skupiały się na konstrukcji kwestionowanego przepisu, która poprzez zobligowanie sądu do orzeczenia konkretnego środka karnego w określonym wymiarze sytuacji ziszczenia się oznaczonych przesłanek odbiera mu możliwość sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Dokładnie ta konstrukcja została przez Trybunał uznana za niezgodną z art. 45 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 3 Konstytucji.

Trybunał w dotychczasowym orzecznictwie przyjmował, że zbędność wydania wyroku, a więc wystąpienie przesłanki *ne bis in idem*, zachodzi między innymi w sytuacji rozpoznawania problemu konstytucyjnego, który został już wcześniej przez Trybunał rozstrzygnięty (zob. postanowienie z 24 lutego 2015 r., sygn. P 34/13, OTK ZU nr 2/A/2015, poz. 26). Trybunał ocenia bowiem sytuację w kategoriach pragmatycznych, badając celowość prowadzenia postępowania i orzekania w kwestii, która została już jednoznacznie i ostatecznie rozstrzygnięta. Taka sytuacja miała miejsce właśnie w przedmiotowej sprawie w następstwie wydania wyroku o sygn. SK 22/21.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że wskutek merytorycznej wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego kwestia konstytucyjności normy prawnej zakwestionowanej w przedmiotowym pytaniu prawnym została już jednoznacznie rozstrzygnięta. Z tego też względu wydanie orzeczenia stało się zbędne, co stosownie do treści art. 59 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK stanowiło obligatoryjną podstawę umorzenia postępowania.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.